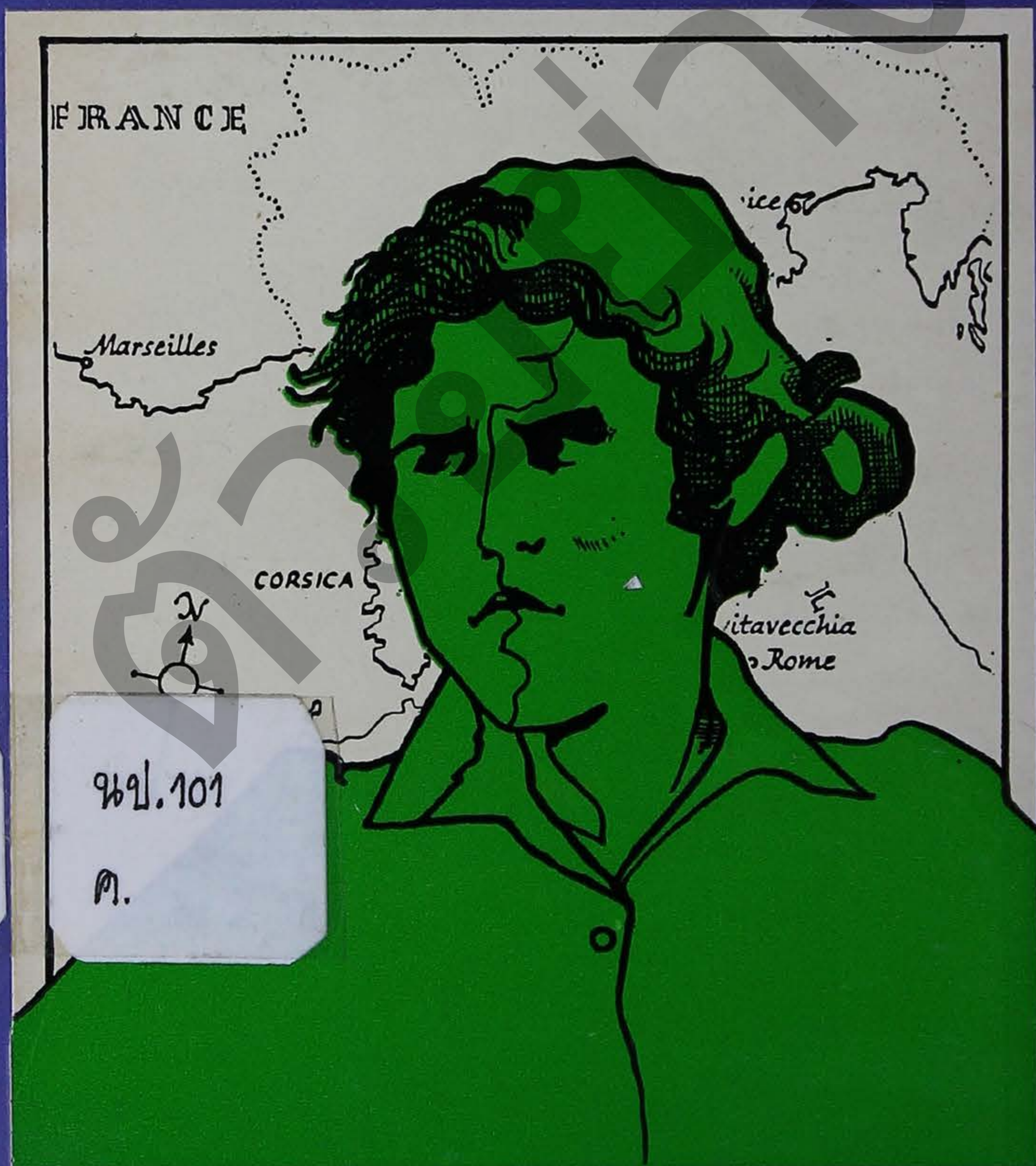




MONTE CRISTO
ALEXANDRA DUMAS

มอนเตคริสโต

สายธาร : 112



มองเตคริสโต
MONTECRISTO

เลขเรียกหนังสือ.....	นพ.001 ค.....
เลขทะเบียน.....	
วันที่.....	16 มี.ค. 43



สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น
จัดพิมพ์จำหน่าย

มองเตครสโต

อเล็กซานดรา คัมส์ ประพันธ์

สายธาร แพลต

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ๒๕๑๘



นายสุพล เตชะธาดา

แห่งสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๓๐ เว่งนาครเขษม กรุงเทพมหานคร

โทรศัพท์ ๒๑๓๒๕๕

เป็นผู้จัดพิมพ์จำหน่าย



พิมพ์ที่ โรงพิมพ์เลียงเซียงธรรมประทีป

๑๕๓ บำรุงเมือง กรุงเทพมหานคร

โทร. ๒๒๘๒๓๘

นายพินิจ จงประหยัดสุข ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๑๘

ราคา ๑๕ บาท

บทที่หนึ่ง

เรือคืนสู่เหย้า

เมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม, ปี ค.ศ. 1815, เรือที่งามสง่าลำหนึ่งมีชื่อว่า ฟาร์โรห์ ปราภฏขึ้นแก่สายตา ในขณะที่กำลังแล่นใกล้ฝั่งเมืองมาเซลาย์เข้ามา, ขณะที่แล่นใกล้ฝั่งแผ่นดินเข้ามา, ผู้คนซึ่งกำลังเฝ้าดูอยู่สังเกตเห็นว่าเรือแล่นใบเข้ามาอย่างช้า ๆ, และไม่อยู่ในสภาพปกติ.

“บางสิ่งบางอย่างต้องเกิดขึ้นบนเรือแน่นอน,” คนหนึ่งบอกกับอีกคนหนึ่ง, “เป็นอะไรกันแน่?”

สุภาพบุรุษคนหนึ่งกำลังยืนอยู่ใกล้ ๆ ในที่นั้น. เขาไม่สามารถจะคอยให้เรือเข้ามาถึงฝั่งได้, เขากระโดดลงไปในเรือเล็ก และออกคำสั่งให้คนเรื่อนำเขาไปยังเรือใหญ่.

ขณะที่เรือเล็กเข้าไปใกล้, ชายคนหนึ่งเดินมาที่
กราบเรือ. ดูเหมือนว่าเขาจะเป็นกัปตัน. เขามีอายุราวๆ
ยี่สิบปี. นัยตาและผมของเขาเป็นสีดำ. เขามีท่าทาง
เงียบขรึมอันเป็นบุคลิกของบุคคลผู้พึงเคยผจญอยู่กับอันตราย.

“โอ. นั่นคุณหรือ ดิงเต้?” ชายที่อยู่ในเรือ
เล็กร้องทักขึ้น. “มีอะไรเกิดขึ้น?”

“มีเรื่องที่น่าเศร้าใจเป็นอย่างมากเกิดขึ้นครับ,
คุณมอร์เรล,” ชายหนุ่มตอบ. “เมื่อเรือเดินทางไปถึง
เมืองชีวตา—เวคเซียร์, เราต้องสูญเสียกัปตันเลอเคร็ค
ผู้กล้าหาญไป.”

แล้วก็หันไปทางลูกเรือของเขา, พลาจเขาก็ออก
คำสั่งอย่างรวดเร็ว. และแล้วก็หันกลับมาทางมอร์เรล
อีกครั้งหนึ่ง,

ฟาร์โรห์ เป็นเรือของนายมอร์เรล, และเอ็ดมันด์
ดิงเต้ เป็นรองกัปตันมือหนึ่ง.

“ทำไม, คุณกรู, เอ็ดมันด์,” มอร์เรลเอ่ยขึ้น.
“เราต้องตายสักวันหนึ่ง, และคนแก่ก็ต้องเปิดทางให้คน

หนุ่ม. เกี่ยวกับสินค้าที่เรือบรรทุกเอาไป--?”

“สินค้าปลอดภาษีทุกอย่าง, คุณมอร์เรล, และมันมีค่าเป็นเงินจำนวนมหาศาลทีเดียวครับ. ตอนนั้น, ถ้าคุณจะขึ้นมาบนเรือ, นี่คุณ ดึงกลาสส์ ผู้ซึ่งทำหน้าที่ในการซื้อขายทั้งหมด. ผมจะต้องไปดูแลเรือสักหน่อยหละครับ.”

มอร์เรลรีบไต่ขึ้นไปบนเรืออย่างรวดเร็ว. เขาได้พบกับดึงกลาสส์.

ดึงกลาสส์เป็นชายหนุ่มอายุประมาณยี่สิบห้าปี, ทั้งใบหน้าและท่าทางของเขาไม่รับแขก. บนเรือฟาร์โรห์ไม่มีใครชอบดึงกลาสส์เลยแม้แต่คนเดียว. “สวัสดีครับคุณมอร์เรล,” ดึงกลาสส์เอ่ยทักทายขึ้น, “คุณคงได้ทราบเรื่องความตายอันน่าเศร้าของกัปตันเลอแคริกแล้วใช่ไหม?”

“ทราบแล้ว, เขาเป็นคนที่ละเอียดลออมาก.”

“และเป็นกลาสส์ที่ดี, เติบโตอยู่ท่ามกลางท้องฟ้าและห้วงมหาสมุทร, สมที่จะเป็นผู้ซึ่งช่วยดำเนินกิจการของ มอร์เรลและ บุตร,” ดึงกลาสส์กล่าวเสริม.

“แต่,” มอร์เรลกล่าวต่อไป, “นัยตาจึงจับอยู่ที่
กิ้งเตส ซึ่งกำลังวุ่นวายอยู่กับเรือ,” “คนเราไม่จำเป็น
ที่จะต้องเป็นผู้มีอายุมาก เพื่อที่จะเข้าใจในเรื่องการงาน
ของเขา. เพื่อนของเรา เอ็ดมันด์ดูเหมือนจะรู้งานของเขา
ดีและไม่ต้องการความช่วยเหลือจากใครเสียด้วย.”

“ใช่ครับ, กิ้งเตสตอบ, พลาชมองไปที่เอ็ดมันด์
สายตาแสดงให้รู้ว่าเขามีความรักในตัวของเอ็ดมันด์ เพียง
น้อยนิด และเขาจะยินดีเป็นอย่างมากในการที่เขาจะได้
เป็นกัปตันแทนเอ็ดมันด์. “ใช่ครับ—เขายังหนุ่ม, และ
เขาก็เป็นคนที่เชื่อมั่นในตัวเองมาก. ทันทักกัปตันสน
ชีวิตลง, เขาก็เข้าคุมเรือโดยไม่ได้ขอความเห็นของคนอื่น
เลย, และเขาทำให้พวกเราต้องเสียเวลาไปถึงวันครึ่งที่
เกาะเอลบา, แทนที่จะมุ่งตรงมายังเมืองท่ามาแซลย์.”

“ในการเข้าบังคับบัญชาการเดินเรือ,” มอร์เรล
ตอบ, “นั่นเป็นหน้าที่ของเขา, เพราะเขาเป็นรองกัปตัน.
แต่ที่ต้องเสียเวลาไปหนึ่งวันครึ่งที่เกาะเอลบานั่น, เขาทำ
ผิด, ถ้าหากว่าเรืออยู่ในสภาพที่ปลอดภัยและไม่มียาน
อะไรที่จะต้องทำที่เกาะนั้น.”

“เรื่ออยู่^๑ในสภาพที่^{๑๑๑}ดีเยี่ยม, และใน^{๑๑๑}ครั้ง^{๑๑๑}นี้^{๑๑๑}ต้องเสียเวลาไป^{๑๑๑}ก็^{๑๑๑}เพียง^{๑๑๑}เพื่อ^{๑๑๑}ความ^{๑๑๑}เพ^{๑๑๑}ลิด^{๑๑๑}เพ^{๑๑๑}ลิด^{๑๑๑}ในการ^{๑๑๑}ชน^{๑๑๑}ผ^{๑๑๑}ง^{๑๑๑}เพ^{๑๑๑}ียง^{๑๑๑}เท่า^{๑๑๑}นั้น^{๑๑๑}เอง^{๑๑๑}ครั^{๑๑๑}บ,^{๑๑๑}”

“^{๑๑๑}ด^{๑๑๑}ึง^{๑๑๑}เต^{๑๑๑}ส^{๑๑๑}” ^{๑๑๑}เจ^{๑๑๑}า^{๑๑๑}ของ^{๑๑๑}เรื่อ^{๑๑๑}ร^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ง^{๑๑๑}เรื่อ^{๑๑๑}ก, ^{๑๑๑}พ^{๑๑๑}ล^{๑๑๑}าง^{๑๑๑}ห^{๑๑๑}ัน^{๑๑๑}ไป^{๑๑๑}ทาง^{๑๑๑}ช^{๑๑๑}าย^{๑๑๑}ห^{๑๑๑}น^{๑๑๑}ู^{๑๑๑}ม, “^{๑๑๑}มา^{๑๑๑}น^{๑๑๑}ห^{๑๑๑}น^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ย^{๑๑๑}ช^{๑๑๑}ี.”

“^{๑๑๑}ป^{๑๑๑}ระ^{๑๑๑}เท^{๑๑๑}ีย^{๑๑๑}ว^{๑๑๑}น^{๑๑๑}ะ^{๑๑๑}ครั^{๑๑๑}บ, ^{๑๑๑}ค^{๑๑๑}ุณ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ร^{๑๑๑}เรื่อ^{๑๑๑},” ^{๑๑๑}ด^{๑๑๑}ึง^{๑๑๑}เต^{๑๑๑}ส^{๑๑๑}ร^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ง^{๑๑๑}บ^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ก. ^{๑๑๑}เข^{๑๑๑}า^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ก^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}ส^{๑๑๑}ง^{๑๑๑}ก^{๑๑๑}ับ^{๑๑๑}ล^{๑๑๑}ูก^{๑๑๑}เรื่อ^{๑๑๑}. ^{๑๑๑}เรื่อ^{๑๑๑}จ^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ด^{๑๑๑}ส^{๑๑๑}น^{๑๑๑}ิ^{๑๑๑}ท, ^{๑๑๑}ไ^{๑๑๑}้^{๑๑๑}ร^{๑๑๑}ับ^{๑๑๑}การ^{๑๑๑}ผ^{๑๑๑}ูก^{๑๑๑}ล^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}ไ^{๑๑๑}ว^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ย^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}ป^{๑๑๑}ล^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ด^{๑๑๑}ภ^{๑๑๑}ย^{๑๑๑}. ^{๑๑๑}เม^{๑๑๑}ื่อ^{๑๑๑}ท^{๑๑๑}ุ^{๑๑๑}ก^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ย^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}เรื่อ^{๑๑๑}บ^{๑๑๑}ร^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ย^{๑๑๑}. ^{๑๑๑}ด^{๑๑๑}ึง^{๑๑๑}เต^{๑๑๑}ส^{๑๑๑}เ^{๑๑๑}ก^{๑๑๑}ิ^{๑๑๑}น^{๑๑๑}เข^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}มา^{๑๑๑}ห^{๑๑๑}า^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ร^{๑๑๑}เรื่อ^{๑๑๑}.

“^{๑๑๑}เรื่อ^{๑๑๑}ง^{๑๑๑}เรื่อ^{๑๑๑}เรื่อ^{๑๑๑}เรื่อ^{๑๑๑}บ^{๑๑๑}ร^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ย^{๑๑๑}ด^{๑๑๑}ี^{๑๑๑}เ^{๑๑๑}ล^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}ว^{๑๑๑}ครั^{๑๑๑}บ^{๑๑๑}ใน^{๑๑๑}ท^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}น^{๑๑๑}นี้,” ^{๑๑๑}เข^{๑๑๑}า^{๑๑๑}บ^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ก, “^{๑๑๑}แ^{๑๑๑}ล^{๑๑๑}ะ^{๑๑๑}ผ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}ก^{๑๑๑}ี^{๑๑๑}พ^{๑๑๑}ร^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}ท^{๑๑๑}ี^{๑๑๑}จะ^{๑๑๑}ร^{๑๑๑}ับ^{๑๑๑}ช^{๑๑๑}ั้. ^{๑๑๑}ผ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}ค^{๑๑๑}ิ^{๑๑๑}ด^{๑๑๑}ว^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}ค^{๑๑๑}ุณ^{๑๑๑}เรื่อ^{๑๑๑}ก^{๑๑๑}ผ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}ช^{๑๑๑}ั้^{๑๑๑}ไ^{๑๑๑}ห^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}ครั^{๑๑๑}บ^{๑๑๑} ?”

^{๑๑๑}ด^{๑๑๑}ึง^{๑๑๑}ก^{๑๑๑}ล^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}ส^{๑๑๑}ถ^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ย^{๑๑๑}ห^{๑๑๑}ล^{๑๑๑}ัง^{๑๑๑}ไป^{๑๑๑}ส^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ง^{๑๑๑}ส^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}ก^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}ว.

“^{๑๑๑}จ^{๑๑๑}น^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ย^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}ก^{๑๑๑}จะ^{๑๑๑}ถ^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}ว^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}ท^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}ไ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}ถ^{๑๑๑}ิ^{๑๑๑}ง^{๑๑๑}ไ^{๑๑๑}้^{๑๑๑}จ^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ด^{๑๑๑}เรื่อ^{๑๑๑}ท^{๑๑๑}ี^{๑๑๑}เก^{๑๑๑}าะ^{๑๑๑}เ^{๑๑๑}ื่อ^{๑๑๑}ล^{๑๑๑}บ^{๑๑๑}ำ,” ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ร^{๑๑๑}เรื่อ^{๑๑๑}เ^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ย^{๑๑๑}ถ^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}ช^{๑๑๑}ิ^{๑๑๑}น.

“^{๑๑๑}ผ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}เ^{๑๑๑}ง^{๑๑๑}ก^{๑๑๑}ิ^{๑๑๑}ไ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}ท^{๑๑๑}ร^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}บ^{๑๑๑}ห^{๑๑๑}ร^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ก^{๑๑๑}ครั^{๑๑๑}บ, ^{๑๑๑}ค^{๑๑๑}ุณ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ร^{๑๑๑}เรื่อ^{๑๑๑}. ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}ัน^{๑๑๑}เป็น^{๑๑๑}ค^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}ส^{๑๑๑}ง^{๑๑๑}ส^{๑๑๑}ุด^{๑๑๑}ท^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}ย^{๑๑๑}ของ^{๑๑๑}ก^{๑๑๑}ั^{๑๑๑}ป^{๑๑๑}ั^{๑๑๑}น^{๑๑๑} ^{๑๑๑}เล^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}เค^{๑๑๑}ริ^{๑๑๑}ค^{๑๑๑} ^{๑๑๑}ช^{๑๑๑}ิ^{๑๑๑}ง^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}บ^{๑๑๑}ไ^{๑๑๑}้^{๑๑๑}ผ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}ไ^{๑๑๑}ว. ^{๑๑๑}เม^{๑๑๑}ื่อ^{๑๑๑}ท^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}น^{๑๑๑}ก^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}ล^{๑๑๑}ัง^{๑๑๑}จะ^{๑๑๑}ส^{๑๑๑}น^{๑๑๑}ช^{๑๑๑}ี^{๑๑๑}ว^{๑๑๑}ิต, ^{๑๑๑}ท^{๑๑๑}ำ^{๑๑๑}น^{๑๑๑}ไ^{๑๑๑}้^{๑๑๑}จ^{๑๑๑}อ^{๑๑๑}ด^{๑๑๑}ห^{๑๑๑}มา^{๑๑๑}ย^{๑๑๑}ผ^{๑๑๑}ม^{๑๑๑}จ^{๑๑๑}บ^{๑๑๑}ั^{๑๑๑}บ^{๑๑๑}ห^{๑๑๑}น^{๑๑๑}ึง

เพื่อนำไปส่งให้กับท่านนายพล เบอร์เทรนต์.”

มอร์เรลหันไปมองรอบ ๆ. และแล้วก็ดึงเอาตัว
ของดิงเต้สไปยังอีกด้านหนึ่ง, และกล่าวขึ้นอย่างกระตั้น
หน้าว่า, “นโปเลียนเป็นอย่างไบบ้าง ?”

“สบายดีครับ, ตามที่ผมสามารถมองเห็นด้วยตา
ของผมเอง.”

“คุณได้คุยกับท่านหรือ ?”

“เปล่าครับ, ท่านต่างหากที่คุยกับผม,” ดิงเต้ส
ตอบ. “ท่านถามผมถึงเรื่องเรือ, และเวลาเมื่อออกจาก
มาเซล์, เส้นทางที่ได้ผ่านไป, และสินค้าอะไรที่ทำ
การบรรทุกมา, ถ้าหากว่าเรือไม่มีสินค้าบรรทุกอยู่และ
ถ้าผมเป็นเจ้าของเรือ, ผมเชื่อเหลือเกินว่าท่านจะต้องซื้อ
เรือเอาไว้นั้น. แต่ผมบอกกับท่านว่าผมเป็นเพียงรอง
กัปตัน, และ มอร์เรลและบุตรเป็นเจ้าของ. “อ้อฮา,”
ท่านร้องอุทานขึ้นมา, “ฉันรู้จักพวกเขา. ตระกูลมอร์เรล
เป็นเจ้าของเรือมาเป็นเวลาหลายปีมาแล้ว. แต่ว่ามี
มอร์เรล คนหนึ่งเป็นทหารอยู่รวมกองร้อยเดียวกันที่
วาเลนซ์.”

“จริงที่เดียวแหละ” ผู้เป็นนายร้องขึ้น, เต็มไปด้วยความพอใจอย่างใหญ่หลวง. “นั่นก็คือ โพลีการ์ มอร์เรล, ลูกของนั่นเอง, ต่อมาเขาได้เป็นนายร้อยเอกในกองทัพ. ดังเท่านี้ คุณต้องบอกลูกของผมว่า นโปเลียนยังจำเขาได้อยู่, แล้วคุณจะได้เห็นว่าข้าพเจ้าจะทำให้ดวงตาของทหารเฒ่าเป็นประกายราวกับแสงไฟ. มา, มาเถอะ,” เขาเอ่ยพลางจับมือของดังเท่านี้เอาไว้อย่างปราณี, “คุณทำถูกต้องดีมากทีเดียว, ดังเท่านี้ ที่ได้ทำตามสิ่งซึ่งกับตันเลคเคริกได้ขอรับรอง. แต่, ถ้าหากมีผู้ใดรู้ว่าเขานำเอาจดหมายไปให้นายพลเบอร์เทรนท์, และได้พูดคุยกับนโปเลียน, มันอาจจะทำให้เธอต้องประสบกับความยุ่งยาก.”

“ยุ่งยากอย่างไรกันครับ?” ดังเท่านี้ถาม, “เพราะผมเองก็ไม่ทราบเลยว่าผมนำเอาอะไรไป, และ นโปเลียนก็ถามแต่เพียงคำถามเหล่านั้นซึ่งอาจจะถามใคร ๆ ก็ได้. แต่ว่าผมจะต้องทำงานต่ออีกแล้วแหละครับ.” กล่าวจบ เขาก็จากไป.

ดังกลาสก็กลับมาอีกพลางพูดว่า,

“เอาหละครับ, คุณเหมือนว่าเขาให้เหตุผลที่ดีพอที่เกี่ยวกับคุณเกี่ยวกับการจอดเรือที่เกาะเฮลบ้าใช่ไหมครับ?”

“เป็นเหตุผลที่ดีมากจริงๆ, ดึงกลาส์ที่รักของผม.”

“ดีครับ,” ดึงกลาส์ตอบ, “เพราะมันเป็นเรื่องเศร้ามากที่จะได้เห็นใครก็ตามที่ไม่ได้ทำงานตามหน้าที่.”

“ดึงเตสส์ได้ทำงานตามหน้าที่ของเขาแล้ว,” ผู้เป็นนายตอบ, “และไม่มีเรื่องอะไรที่จะพูดอีกต่อไป. มันเป็นคำสั่งของกัปตันเลอเคริกให้เขาไปแวะที่เกาะเฮลบ้า.”

“เอ่ยถึงกัปตันเลอเคริก, ดึงเตสส์ไม่ได้ให้จดหมายกับคุณหรือครับ?”

“ให้ผมรู้? ไม่มีนี่. มีจดหมายถึงผมฉบับหนึ่งหรือ?”

“ผมแน่ใจว่า กัปตันเลอเคริกมอบจดหมายให้เขาฉบับหนึ่งเพื่อนำมาให้คุณเหมือนกับจดหมายฉบับอื่น ๆ.”

“คุณรู้ได้อย่างไรว่าเขามีจดหมายอื่น ๆ อีก?”

ดึงกลาส์หน้าแดงขึ้นมาทันที.

“ขณะที่ผม กำลังผ่านไปใกล้หน้าห้องของกัปตัน,

ซึ่งเปิดแง้มอยู่, ผมได้เห็นว่าเขามอบจดหมายสองฉบับให้กับตังเต้.”

“เขาไม่ได้เอ่ยถึงมันเลย,” ผู้เป็นนายตอบ. “ถ้าหากว่ามีจดหมายอะไรอีก, เขาจะต้องเอามาให้ผม.”

พอตังเต้เดินกลับมา, และตังกลาสก็จากไปเหมือนครั้งก่อน.

“นี่แน่ะ, ตังเต้ทรักของผม, ตอนนั้นคุณพอจะว่างหรือยัง?” ผู้เป็นนายถามขึ้น.

“ว่างครับ คุณมอร์เรล.”

“ถ้าอย่างนั้นไปกินอาหารเย็นด้วยกันได้นะซี?”

“ขอบคุณครับ, คุณมอร์เรล, แต่ว่าการเยียมเยียนครั้งแรกสุดที่ผมจะต้องทำเสียก่อนก็จะต้องไปหาพ่อ. คุณทราบไหมครับว่าพ่อของผมเป็นอย่างไรบ้าง?”

“ผมเชื่อว่าเขาสบายดี, แม้ว่าผมจะไม่ได้พบกับเขาก็ตาม.”

“ครับ, เขาชอบเก็บตัวอยู่แต่ในห้องเล็ก ๆ ของเขาเสมอ.”

“นั่นแสดงว่าเขาไม่ต้องการอะไรในระหว่างที่คุณไม่อยู่.”

“ไม่ใช่อย่างงั้นหรอกครับ,” ดิงเทิสต์ตอบ. “คุณพ่อของผมเป็นคนมีพิษฐานมาก, และ, ถ้าเขาไม่มีอาหารเหลืออยู่เลย, เขาก็จะไม่ขออะไรจากใครนอกจากพระเจ้าเป็นเจ้าเท่านั้น.”

“ไม่เป็นไร. หลังจากไปหาพ่อแล้ว, ผมหวังว่าจะได้พบกับคุณ.”

“ขอบคุณอีกครั้งครับ. คุณมอร์เรล, แต่ว่าหลังจากการแะเยียมแห่งแรกเสร็จสิ้นแล้ว, ยังมีคนอื่นอีกที่ผมจะต้องไปพบ.”

“จริงด้วยซี, ดิงเทิสต์. ผมลืมไป. เป็นการแน่นอนกว่าในระหว่างชาวคาตาลันต์ คนหนึ่งซึ่งกำลังคอยอยู่และจะพบกับคุณด้วยความดีใจไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าพ่อของคุณ. นนีกคอเมอร์ชเดสผู้สวยงาม. เธอมาหาผมสามครั้งถามว่ามีข่าวคราวจากเรือฟาร์โรห์บ้างหรือเปล่า, เอ็ดมันด์, คุณมีคุรูกทสวยงามคนหนึ่งทีเดียวนะ.”

“เวลานี้เธอไม่ได้เป็นแต่เพียงคุรูกทต่อไปอีกแล้วครับ,” กลาสีหนุ่มตอบ. “เธอให้สัญญาว่าจะแต่งงานกับผมด้วยครับ.”

“ก็จริง, ก็จริง. เอ้ตมันดักทรัก,” ผู้เป็นนายเอ๋ย
ซัน, “ผมจะไม่ทำให้คุณเสียเวลา. คุณต้องการเงินบ้าง
ไหมล่ะ?”

“ไม่หรอกครับ, ผมมีเงินเดือนที่จะได้รับ, รวม
สามเดือนด้วยกันครับ.”

“คุณเป็นคนรอบคอบมากคนหนึ่ง, เอ้ตมันดัก”

“เพราะผมมีพ่อที่ยากจนครับ, คุณมอร์เรล.”

“ใช่, ใช่แล้ว, ผมรู้ว่าคุณเป็นลูกชายที่ดีอย่างไร.
เอาหละรีบไปหาพ่อเถิด. ผมก็มีลูกชายเหมือนกัน, และ
ผมจะโกรธมากทีเดียวถ้าใครก็ตามมาหวังเหนี่ยวเอาเขา
ไว้หลังจากที่เขาต้องเดินทางจากไปเสียทั้งสามเดือนเช่น
นี้. โอ—กับันเลอเกร็ค, ก่อนที่เขาจะสิ้นใจ, เขาไม่
ได้มอบจดหมายกับคุณมาให้ผมด้วยหรือ?”

“เขาไม่สามารถจะเขียนจดหมายได้ครับ, คุณ
มอร์เรล. ผมขอลาพักสักสัปดาห์ได้ไหมครับ?”

“เพื่อจะไปแต่งงานหรือ?”

“ครับ, นั่นเป็นครั้งแรก, แล้วก็จะพาไปปารีส.”

“ได้ซิ, แน่نون, ต้องการพักนานเท่าไรก็ได้,

ดั่งเต็ส. แต่ว่าคุณต้องกลับมาภายในสามเดือน, เพราะว่า ฟาร์โรห์ จะออกเล่นใบไม้ได้ถ้าไม่มีกัปตัน.”

“ไม่มีกัปตัน” ดั่งเต็สร้องลั่น, นัยตาของเขาเป็นประกายแจ่มใส เปี่ยมไปด้วยความปีติยินดี. “คุณหมายความว่า จะแต่งตั้งให้ผมเป็นกัปตันประจำเรือฟาร์โรห์จริงๆ หรือครับ? โอ, คุณมอร์เรลครับ” เขาร้องลั่น, ดวงตาเต็มไปด้วยน้ำตา, กุมมือของผู้เป็นนายเอาไว้, “ผมขอขอบคุณครับ, ขอขอบคุณแทนพ่อของผมรวมทั้งเมอร์ซเดสด้วยครับ.”

“ดี, ดีจริง, เอ็ดมันด์. ไปหาพ่อเถอะ, ไป, ไปพบกับเมอร์ซเดส, แล้วคอยกลับมาหาผมทีหลังก็ได้.”

“คุณจะชนฝั่งพร้อมกับผมไหมครับ?”

“ไม่หละ, ขอบใจ. ผมจะอยู่ดูแลงานบางอย่างกับตังกลาสสกน้อย. คุณรู้สึกท้อใจเขาหรือเปล่าในการเดินทางเที่ยวนี้?”

“คุณหมายความว่า, เขาเป็นเพื่อนที่ดีหรือเปล่าหรือครับ? ไม่หรอก, เพราะผมคิดว่าเขาไม่เคยชอบผมเลย นับตั้งแต่เรามีเรื่องทะเลาะกันในวันหนึ่ง, และผมขอ

ให้เขาขึ้นบกที่เกาะมองเตคริสโตและเราได้ออกสู้กัน เพื่อที่จะได้ตกลงกันให้เป็นทีเรียบร้อย, แต่ถ้าหากคุณหมายความว่า, เขาทำงานของเขาเรียบร้อยดีไหมละก้อ ? -- ไม่มีสิ่งใดที่ผมจะไม่เห็นด้วยกับเขาครับ."

"แต่ว่า ลองบอกผมซิ, ดิงเต้ส, ถ้าหากคุณเป็นกัปตันเรือฟาร์โรห์, คุณจะชอบดิงกลาส์ไหม?"

"ถ้าหากว่างานของเขาเป็นที่พอใจนายของผม, มันก็เป็นสิ่งที่ผมพอใจด้วยเหมือนกันครับ."

"ก็, ก็จริง ดิงเต้ส. ผมเห็นว่าคุณเป็นคนที่ดีจริงๆ."

"ผมขอใช้เรือของคุณได้ไหมครับ?"

"ได้ซิ."

"ดีครับ, คุณมอร์เรล, ขอขอบคุณสักพันครั้ง."

"ผมหวังว่าจะได้พบคุณในเร็ว ๆ นี้, เจ็ดมัมมัทที่รัก."

กลาส์หนุ่มกระโดดลงไปเรือเล็ก, บอกให้คนเรือนำไปส่งที่ปลายถนนแคนเนอบริแยร์, ถนนสายใหญ่ซึ่งตัดผ่านย่านกลางใจเมือง

สายตาของผู้เป็นนายติดตามมองร่างของเขาไปจน
เขาถึงฝั่งและปะปนเข้าไปในหมู่คน. ดังกลาส์นั้นอยู่เบื้อง
หลัง, กำลังจ้องมองดูชายหนุ่มอยู่เหมือนกันในขณะที่เขา
จากไป, แต่ด้วยสายตาที่ค่อนข้างจะแปลกอยู่ไม่น้อยเลย
ทีเดียว.

บทที่สอง พ่อกับลูก

กึ่งเตี๋ยเดินข้ามถนนแคบเนอบริแยร์, และเดิน
ต่อไปตามถนนโนแอลส์. แล้วเขาก็ก้าวเข้าไปในถนน
แคบ ๆ สายหนึ่งต่อจากนั้นก็เข้าไปในบ้านเล็กๆ หลังหนึ่ง
ทางด้านซ้ายมือ, เขาคอยอยู่สักหนึ่งนาทีที่ข้างนอก หน้า
ประตูห้องของบิดาของเขาซึ่งเปิดแง้มอยู่.

ชายชรายังไม่ทราบข่าวการกลับมาถึงของเรือ
ฟาร์โรห์. เขากำลังยืนอยู่บนเกาอี้ตัวหนึ่ง กำลังจัดดอกไม้
ในชามอยู่รอบ ๆ หน้าต่าง. ทันใดนั้นเองเสียงหนึ่งซึ่ง
เป็นท่วงทีกดดันทางเบื้องหลังของเขา, พ่อ, พ่อที่รัก
ของผม” ชายชราส่งเสียงร้องอุทานพลางหันมา, และ
แล้ว, ก็ได้เห็นบุตรชายของเขา, และแล้วเขาก็ล้มลงมา
อยู่ในอ้อมแขนของผู้เป็นบุตร.

“มีอะไรเกิดขึ้นครับพ่อ?” ดังแต่คำถาม. “พ่อ
ไม่สบายหรือครับ?”

“เปล่า, เปล่า, เอ็มมันด์ที่รักของพ่อ, ไอ้หนู
ของพ่อ—ลูกของพ่อ แต่ว่าพ่อไม่คาดว่าจะเป็นลูก, และ
ความดีใจ, ความประหลาดใจที่ได้เห็นลูกอย่างกระทัน
หัน—โอ, พ่อรู้สึกเหมือนกับว่าพ่อกำลังจะสิ้นใจตาย.”

“ตามสบายเลยครับพ่อ, ใคร ๆ ก็พากันพูดว่า
ความยินดีไม่ฆ่าใคร. ผมอยู่ทนแล้ว, และเราก็น่าจะมี
ความสุข.”

“บอกพ่อให้หมดซิว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง.”

“กัปตันเลอเกริกที่แสนดีได้สิ้นชีวิตลงไปเสียแล้ว,
มันทำให้ผมเศร้าเสียใจมาก. คุณมอร์เรลบอกกับผมว่า
ผมจะได้เป็นกัปตันแทนเขา. พ่อ, เข้าใจหรือเปล่าครับ?
ลองคิดดูซิครับ เป็นกัปตันตั้งแต่อายุเพียงยี่สิบปี, เงิน
เดือนงาม—และผมยังจะได้ส่วนแบ่งกำไรอีกด้วย. นั่นมัน
ไม่มากเกินไปสำหรับกลาสีจน ๆ อย่างผมจะสามารถคิด
หวังหรือครับ?”

“ดีแล้ว, ลูกที่รักของพ่อ,” ชายชราตอบ, “มัน

มากเกินกว่าที่ลูกจะคาดหวังได้。”

“เมื่อผมได้รับเงินงวดแรก, พ่อจะได้บ้านใหม่หลังหนึ่ง. เป็นอะไรไปหรือ, พ่อ? พ่อไม่ค่อยสบายหรือครับ?”

“ไม่มีอะไรหรอกลูก. แล้วมันก็จะหายไปเองแหละ.”

“พ่อต้องการอาหาร, หรือเครื่องดื่มสักหน่อย. ผมจะไปเอาได้ที่ไหนครับ?”

“ในบ้านไม่มีอะไรเลยลูก,” ชายชราตอบ, “แต่ที่ว่าพ่อไม่ต้องการอะไรหรอก, เพราะตอนนั้นลูกก็มาอยู่ที่นี่แล้วนี่.”

“ผมให้เงินพ่อไว้มากพอตอนที่ผมจะจากไป, เมื่อสามเดือนก่อนนะครับ.”

“ถูกแล้ว, นั่นเป็นความจริง, แต่ลูกคงลืมไปว่าเราต้องคืนเงินให้กับเพื่อนของเราคือ คาเดอรูส. เขามาถามพ่อถึงเรื่องเงิน, บอกว่าถ้าเราไม่จ่ายให้เขา, เขาจะไปเอาเงินที่คฤณมอร์เรล. ดังนั้น—พ่อก็เลยต้องให้เขาไป.”

“แต่ว่ามันมากกว่าครึ่งของเงินที่ผมให้พ่อไว้ ดังนั้น

พ่อก็ต้องอยู่ด้วยเงินเพียงครึ่งเดียวที่ผมให้พ่อไว้ถึงสามเดือน. ทำไมต้องทำอย่างนั้น นี่แน่ครับ, พ่อ, เอาไปเถิดครับ, แล้วรีบให้ใครไปหาซื้ออาหารมาเดี๋ยวนี้เลยครับ.”

เขาวางเงินทั้งหมดเท่าที่เขามีอยู่ลงบนโต๊ะ, เป็นเหรียญทองสิบสองเหรียญ, เหรียญเงินห้าหรือหกเหรียญ, และยังมีเงินเหรียญอื่น ๆ อีกบ้าง.

“ค่อย ๆ, ค่อย ๆ,” ชายชราปราม, “พ่อไม่ต้องการหมั้นนั้นหรอกลูก. แต่ว่าใครกำลังมานะ?”

บิดาของทั้งเต้สมองออกไปนอกหน้าต่าง. “คาเคอร์ูสนั่นเอง,” เขาบอก. “เขารู้ว่าลูกกลับมา, คงจะมากลกว่าเขารุสก็ยินดีมากเพียงไร.”

“อา, ปากเขาพูดอย่างหนึ่งในขณะที่หัวใจของเขาคิดอีกอย่างหนึ่ง. แต่เขาก็เป็นเพื่อนบ้าน, และเขาเคยช่วยเหลือเรามาครั้งหนึ่ง, ดังนั้นเราก็น่าจะพบกับเขา.”

ศิระสีคำของคาเคอร์ูสปราภฏขึ้นที่ประตู. เขาเป็นผู้ชายซึ่งมีอายุประมาณยี่สิบห้าปี, และเขาถือผ้าขน

เล็กๆ อยู่ในมือของเขาด้วย. (เพราะว่าเขาเป็นช่างตัดเสื้อผ้าสุภาพบุรุษ),

“อะไรวะ คุณวี, เอ็มมั้นท์, กลับมาแล้วหรือ?”

คาเคอร์ฐิสเอ่ยทักทายขึ้น.

“ใช่แล้ว, ก็เหมือนอย่างที่คุณเห็นนะแหละ, คาเคอร์ฐิส, และพร้อมที่จะช่วยเหลือคุณทุกประการ,” ดิงเต้สกล่าวตอบ, โดยพยายามซ่อนความรู้สึกอันแท้จริงไว้เสียภายใน.

“คุณกลับมานคราวันรวัยชั้ะ,” คาเคอร์ฐิสกล่าวต่อไป, สายตาอันหิวกระหายจึงจับอยู่ที่เหรียญทองซึ่งวางกองอยู่บนโต๊ะ.

“โอ, นั่นนะหรือ,” ดิงเต้สกล่าวขึ้น, เมื่อเห็นการมองเช่นนั้น, “นั่นเป็นเงินของพ่อของผม. พ่อครับ, เก็บเงินไว้ในหีบเถอะ. แต่ว่า, แนนอนที่เดียว, ถ้าหากว่าเพื่อนบ้านของเราต้องการบ้างหละก็, เราก็นឹងจะแบ่งให้บ้าง.”

“ขอบใจ, ขอบใจ, แต่ว่าผมไม่ต้องการอะไรหรอก. ผมได้พบกับเพื่อนของผม ดิงกลาส์นะ, และเขาบอกผมว่าคุณกลับมาแล้ว. ดังนั้นผมก็เลยมาเพื่อที่จะได้

พบคุณ."

"ก็จริง คาเคอร์รัส" ชายชราเอ่ยขึ้นบ้าง. "เขาเป็นเพื่อนที่ดีเช่นนั้นสำหรับเรา."

"เออนี่แน่ะ, คุณเหมือนว่าคุณมอร์เรลพอใจคุณ. คุณกำลังหวังว่า จะได้เป็นกัปตันเรือคนต่อไปใช่ไหม?" คาเคอร์รัสเอ่ยขึ้นด้วยท่าทางที่ค่อนข้างจะน่ารังเกียจ.

"ใช่ครับ, ผมมีเหตุผลที่พอจะเชื่อได้ว่าผมจะได้เป็นกัปตันคนต่อไป. แต่, พ่อครับ, ผมได้พบพ่อแล้ว, และทราบว่าพ่อมีทุกสิ่งที่ต้องการแล้ว, ผมจะต้องไปเยี่ยมหมู่บ้าน คาทาลังค์ สักหน่อย."

"ไปเถอะ, ลูกรักของพ่อ," ดังแต่สผู้ชราบอก, "และขอให้พระเจ้าเป็นเจ้าจงประทานพรให้กับเมียของลูก, เหมือนที่พระองค์ประทานให้กับลูกของพ่อ."

"ภรรยาของเขา" คาเคอร์รัสอุทานออกมา. "เธอยังไม่เป็นภรรยาของเขาเลย. เมอร์ซีเดสเป็นผู้หญิงที่สวยงามคนหนึ่ง, และผู้หญิงสวยงามนั้นจะมีเพื่อนชายหนุ่มๆ มากมาย. แต่ว่า, เนื่องจากคุณจะได้เป็นกัปตัน--"

"ไม่อย่างนั้นหรอก," ดังแต่สตอบ. "ผมคิดดีกว่า"

คุณในเรื่องของผู้หญิง—และโดยเฉพาะเกี่ยวกับเมอร์ซีเดส. ผมแน่ใจว่า ไม่ว่าผมจะเป็นกับตันหรือไม่ก็ตาม, เธอจะยังคงจริงใจอยู่กับผมเสมอ.”

เอ็ดมันด์ออกจากห้องไป. คาเตอร์สคอยอยู่สักครู่หนึ่ง. และแล้วเขาก็จากไปเหมือนกัน—เพื่อไปพบกับดิงกลาสซึ่งกำลังคอยเขาอยู่ที่หัวมุมถนน.

“ฉันเพิ่งจะมาจากเขาเดี๋ยวนี้เอง,” คาเตอร์สบอก.

“เขาพูดถึงเรื่องที่เขาหวังว่าจะได้เป็นกับตันหรือเปล่า?”

“คุณมอร์เรลให้สัญญากับเขาแล้ว.”

“ถ้าอย่างนั้น, เขาก็คงจะยินดีมากนะซี?”

“โอ, เขาเสนอที่จะ “ช่วยเหลือ” กันเสียด้วยซี, ราวกับว่าเขาเป็นคนร่ำรวยแล้วกันเป็นเพียงเพื่อนบ้านที่จนๆ”

“เขายังไม่ได้เป็นกับตันเลย,” ดิงกลาสเอ่ยขึ้นเบาๆ. “ถ้าเราต้องการ, เขาก็จะคงอยู่ในสภาพเดิม—และบางทีจะแย่กว่าที่เป็นอยู่เสียด้วยซ้ำ. เขายังรักอยู่กับผู้หญิง คาทาลันต์ รึ?”

“ใช่. แต่ฉันคิดว่าจะต้องมีมรสุมเกี่ยวกับเรื่องนี้.

บ่อยครั้งที่กันเห็นเมอร์ซีเตสเข้ามาในเมืองมักจะมากับเฟอร์นันด์, ช่างร่างสูง, แข็งแรง, นัยตาดำเหมือนพวกคาตาลันทั่ว ๆ ไป, ใบหน้าแดง, ผิวสีน้ำตาลและท่าทางเหยิ่ม. เธอบอกว่าเขาเป็นลูกชายน้องชายพ่อของเธอ."

"แกบอกว่าคงได้ไปที่หมู่บ้านคาตาลัน?"

"เขาออกไปก่อนที่กันจะออกมาจากห้องของเขา."

"เราไปทางเดียวกันกับเขาเถอะ. เราจะหยุดที่ลา เรอแซฟเพื่อดื่มอะไรกันสักแก้ว, ในขณะที่เรากำลังคอยที่จะฟัง--เราจะรู้เรื่องอะไรบ้าง."

"มาเถอะน่า," คาเดอรูสชวน, "แต่ว่าแกต้องจ่ายค่าเหล้านะ."

ความรักเป็นเหตุให้ เอ็ดมันด์ ดังเตส ชาย
หนุ่มซึ่งกำลังม่อนาคตอันสุดไส ต้องประสบเคราะห์
กรรม ต้องทนทุกข์ทรมาน เพราะความเห็นแก่ตัวของ
คนบางคน ส่งเขาเข้าไปขังคุกทั้ง ๆ ที่เขาเป็นผู้ที่
ปราศจากมลทินใด ๆ

ด้วยความอดทน กล้าหาญ และเด็ดเดี่ยวทำให้
เขารอดพ้นความตายมาได้ มองเต คริสโต เป็นเรื่อง
ราวที่แฝงไว้ด้วยคุณธรรมอันล้ำลึก ระหว่างคุณความดี
กับความเลวร้าย